

Šestnáctiletá Aneta se ocitá v patové situaci. Kamarádky nad ni ohrují nos, protože nechodí s žádným klukem. Dokáže úspěšně odolat nátlaku kamarádek a nenechá se ovlivnit nesmyslnými řečmi?

TY ještě NEMÁŠ KLUKA?

„MUSÍŠ PŘECE S NĚKÝM CHODIT...“

Byl červen a já jsem pomalu dokončovala první ročník na nové střední škole. Celý rok pro mě byl velký kolotoč a každý den jsem objevovala něco nového. Našla jsem si pár nových přátel, ale na své staré kamarádky mi moc času nezbyvalo. S koncem školního roku se našťastí pracovní tempo trochu zmírilo a já jsem tak mohla vyrazit s partou svých kamarádek ze základky do cukrárny. „Tak jak je na nové škole?“ ptala se Káča. „A co kluci? Chodíš s někým?“ To jediné zajímalo Mišu. Já jsem po pravdě na kluky neměla vůbec čas, ale znervóznilo mě, že skoro všechny mé kamarádky si za ten rok kluky našly, i když to nebyly kdovíjaké krasavice. „Musíš přece s někým chodit?! Všichni teď s někým chodí a ty jsi navíc hezká modrooká blondýnka. Jestli nemáš alespoň někoho v záloze, tak to jsi vážně divná,“ přesvědčovaly mě holky. Vždycky jsem v naší partě platila za tu nejhezčí a už v devítce mi kluci věnovali dost své pozornosti, ale tento rok jsem se víc soustředila na školu a své osobní kouzlo nechala odpočívat kdesi zahrabané.

LEŽ JAKOVĚŽ

Kamarádky se ale neustále bavily jen o svých klucích a o tom, co zrovna prožívají, a já místo toho, abych byla chvíli taky středem pozornosti, se tiše krčila v koutě. A to se mi nelíbilo! V tom jsem si vzpomněla na nového spolužáka Matěje, který mi vždycky ochotně pomohl, když jsem potřebovala poradit, a o kterém všichni ve třídě říkali, že mě určitě balí. Toho by se dalo vyu-

žit, řeknu, že je to můj kluk,“ pomyslela jsem si. „Dobře, tak já se vám holky přiznám. Nechtěla jsem to říkat, protože jsme spolu krátce, ale mám kluka. Jmenuje se Matěj a je úžasný!“ V tu ránu jsem u holek zase stoupla v ceně a všechno bylo jako dřív. Dokud Měša nenavrhla, že bych mohla s Matějem přijít za dva týdny na naši městskou slavnost. A já, já, já, pomyslela jsem si, jak o něm budu jen básnit, ale že vše zůstane pouze velkým tajemstvím. „Proč ne, to je skvělý nápad,“ vyhrkla jsem ze sebe sebejistě, i když se mi ta slova přičila v hrdle. Kupodivu to potom nebylo vůbec těžké přimět Matěje, aby se mnou opravdu začal chodit, trochu víc jsem se mu věnovala a častěji jsem potřebovala jeho radu. Za týden mě pozval do kina a za další dva dny jsme už spolu chodili.

ČERNÉ SVĚDOMÍ

Na městské slavnosti mě holky tedy konečně viděly s mým „úžasným klukem“ a jenom valily oči. Matěj se o mě opravdu hezky staral, pořád mi kupoval nejrůznější cukrovinky a záleželo mu na tom, abych se cítila dobře. Já jsem si jeho pozornost náležitě užívala, protože přišly prázdniny a bez kluka bych se, i podle kamarádek, nudila. Z prázdnin uběhl asi měsíc a Matěj byl ke mně pořád hrozně milý, měl mě asi opravdu rád. Já jsem ho měla taky ráda, ale pořád to pro mě byl spíše víc kamarád a fajn spolužák. Začátkem srpna jsem měla v plánu jet dělat vedoucí na tábor a Matěj měl odjet s rodiči na dovolenou do Egypta. To mi docela vyhovovalo,

protože pro mě začínalo být čím dál více těžké opětovat Matějovu pozornost, když jsem k němu necítila to samé. „Alespoň budeme nějakou dobu od sebe a já si mezi tím promyslím, jak se s ním šetrně rozejít,“ pomyslela jsem si.

NEPŘÍJEMNÉ PŘIZNÁNÍ

To, s čím ale Matěj přišel, mě totálně odrovnalo. Odfekl rodičům dovolenou, aby mohl být se mnou, a přišel s nápadem, že pojede na stejný tábor jako já. „To jsi neměl,“ odvětila jsem trochu našťavaně. Nechápal, proč s ním nechci trávit čas, a protože já jsem už tihu svých lží skoro neunesla, přiznala jsem se mu, jak to vlastně s tím našim chozením je. Musela jsem se s ním prostě rozejít. Byl z toho hodně zklamaný a řeči o našem dobrém dřívějším přátelství ho evidentně vůbec neutěšovaly. Víím, že hrát s Matějem takovou hru nebylo správné, škoda, že jsem podlehla naléhání kamarádek. Snažila jsem se mu to vysvětlit, omlouvala jsem se a mrzí mě to dodnes.

Aneta

Matěj byl z rozchodu s Anetou zničený. Měl ji upřímně rád a ani by si nepomyslel, že by ho ona mohla takto využít. Jelikož chodili do stejné třídy, bylo těžké se nepotkávat, pokud Matěj na Anetu narazil, snažil se ji tiše vyhnout. Svěřil se kamarádům, že to chce čas, než se se vším srovná a bude moci s Anetou zase jakkoli komunikovat. Momentálně na to ale neměl sílu a ještě dlouho se cítil jako odkopnutá hračka.